

Ririro

ČITAJTE BILO GDE, BILO KADA

Slavuj

Hans Kristijan Andersen

Nekada davno, u velikom kineskom carstvu, živio je car. Car je bio veoma bogat. Cela njegova palata je bila napravljena od dragocenog porcelana. Vrt njegove palate je bio tako ogroman da se u njemu čovek mogao lako izgubiti. Ljudi su dolazili iz celog sveta kako bi se divili veličanstvenim fontanama i raskoši boja hiljadu biljaka i cveća. Kad bi stigli u šumu, čuli su pevanje slavuja. Slavuj je pevao vrlo zanosno. Zapravo, toliko zanosno i lepo da su ljudi ostajali bez reči.

O lepotama palate i bašte napisane su putopisne knjige. Jednog dana, car je dobio jednu takvu knjigu, punu komplimenata za palatu i baštu. Car se pobeđnički nasmejavao zbog svog dobra koje je učinio. Ali onda je pročitao:

„Palata i bašta su sigurno nešto najlepše što sam ikada video, ali zlatni glas slavuja sve to nadmašuje.

Car je bio toliko šokiran da mu je knjiga ispala iz ruku. Nije ni slutio da u njegovoj bašti živi slavuj, a kamoli da je tako poseban. Pozvao je svog najboljeg slugu k sebi. "Nađi mi ovog slavuja danas!" Sluga se ubrzo posle careve naredbe sklonio, jer je car bio jako mrzovoljan. Pitao je sve u palati o postojanju slavuja. Niko nije znao za slavuja osim sluškinje koja je služila u kuhinji. Ona je odvela slugu na mesto gde se moglo čuti kako slavuj peva. Slavuj nije bio toliko impresivan izgledom, ali je sluga uživao u njegovom prelepom glasu. Pitao je slavuja da li će pevati za cara u palati. Slavuj je obećao da hoće.

Te večeri slavuj je zapevao za cara. Car je bio toliko dirnut da su mu suze potekle niz obraze. "Pevaš tako lepo", rekao je car. "Čime da te nagradim?" Slavuj nije želeo nagradu. Pogled na careve suze bio mu je najveći poklon. Car

posle toga nije puštao slavuja da ode. Svako veče je slavuj morao da mu peva. Sve dok jednog dana za cara nije stigao paket.

U paketu je bila jedna zlatna ptica. Bilo je to prelepo umetničko delo sa muzičkom kutijom unutra. Muzika koju je stvarala kutija bila je, pa, poput muzike za careve uši. Car se nije mogao zasititi te muzike i neprekidno je slušao. To je slavuju veoma olakšalo beg.

Iako je caru nedostajao slavuj, sluga je uspeo da ga ubedi da je zlatna ptica nešto što više priliči caru. Ne samo sluga, već i ostali ljudi su uveravali cara da je takva zlatna ptica mnogo prestižnija.

Lažnoj ptici je bilo dozvoljeno da neprestano peva caru. Ali jednog dana je muzička kutija utihnula. Car je slao po ljude iz celog sveta da je poprave, ali muzička kutija je odbijala svaku pesmu.

Car je ostao sam u svom krevetu, neutešan i smrtno bolestan od tuge.

Car je bio na samrti i ležao je zagledan u čoveka u dnu svog kreveta. Čovek se predstavio kao Smrt. "Došao sam po tebe", rekao je ozbiljnim glasom. Car je čuo glasove. Čuo je šta je sve u svom životu činio dobro, a šta loše. Posebno loše stvari što mu je bilo užasno da čuje. Bilo mu je toliko žao što je Smrt pobegla.

Na prozoru je slavuj zapevao i car je osetio kako mu biva sve bolje i bolje. "Znam da je to zbog tebe", šapnuo je. Slavuj je obećao da će svaki dan dolaziti i pevati caru i pričati mu o događajima u zemlji. Car bi to mogao da iskoristi da bude bolji vladar. "Ali to će ostati naša tajna", dodala je ptica. Car je obećao.

Sledećeg jutra je sluga ušao u carevu sobu da se oprosti od njega. Bio je šokiran videvši cara kako sedi i ljubazno ga pozdravlja sa: "Dobro jutro"!

